

KÜFE

Tema: "Sâfahat'tan Hikayeler Yazma"

Derece: Pendik Anadolu Lisesi Birincisi

Sabahleyin evden erkenden çıkıvermiştim. Bizim mahalle de İstanbul'un kenarı, sokaklarında yüzme bilmeden gezilmez. Adım başı derin su birikintileri dalgalanır. Bir elde kandil, bir elde iskandil olmalı ki insan için selametin yolu ancak budur. Elimde koca değnekle yoklayarak, önüm adaysa basıp, denizse atlayarak, ayakta durmaya elbirliğiyle gayret ederek, rükûya niyet eden o yaşlı adamlar gibi harap evlerin saçaklarına sığınmış öyle giderken, ayaklarımın önüne koca bir şey takıldı. Baktım ki geniş bir küfe yatmakta hem epey eski. Bu bir hamal küfesiymiş. Acaba kimin diye düşünürken öteden yaklaşık 13 yaşlarında bir çocuk gelip gerildi ve küfeye tekmeyle indirdi. Küfe yuvarlanıp öteye düştü.

-Benim babam senin altında öldü. Sen hâlâ böyle sokağın ortasında yat! diye bağırdı çocuk.

O anda karşıdaki evden orta yaşlarda bir kadın görüldü.

-Oh benim oğlum, gel etme kırma sakın! Ne istedin küfeden yavrum? Ağzı yok dili yok, baban sekiz sene kullandı... Hem derdi ki: "Çok uğurlu bir küfedir." Baban gidince öylece kaldı ortada. Annenle kardeşini onunla sen besleyeceksin şimdi.

Ben de dedim ki:

-Ayol dinle annenin sözünü.

Çocuk bana yüzünü ekşiterek haykırdı:

-Sakallı, yok mu senin işin? Cehennem ol git şuradan. Sabah sabah ne dırdır edip duruyorsun? Benim içim yanıyor. Dağ kadar babam gitti benim.

Karşıdaki evden gelen kadın yine konuştu:

-Baban yaşındaki adamdan ne istedin?

Ben de dedim ki:

-Bırak hanım, çocuk o kusura bakmam ben. Adın ne senin oğlum?

-Hasan

-Hasan dinle, bu hiddetle zararlı çıkan sen olacaksın. Derdinizi anlayınca benim de içim yandı. Fakat baban aileni sana emanet edip de gitti. O, bunca yıl alnının teriyle çalışıp nasıl seni büyüttü? Bugün sen de kendi kardeşini yetim bırakmayarak besleyip büyütmelisin.

Hasan alayla söylendi:

-Küfeyle öyle mi?

-Hay hay neden olmasın. Kuzum çalışmak ayıp mı, yük taşımak günah mı? Asıl ayıp olan, dilenciliktir.

Karşı evdeki kadın konuştu:

-Ne kadar da doğru söyledi. Amcanın elini öp oğlum.

Hasan şöyle dedi:

-Unuttun öyle mi? Bayramda komşunun gelini “Hasan, dayım yatı mekteplerinde zaabittir. Senin de zihnin açık. Söyleseydik koyardı seni bir mektebe.” demişti hani! Sen de beni bu yaşımda okutma da hamal yap.

-Yapabileceğim başka bir şey yok oğlum.

Hasan bu sözü duyduktan sonra annesine öfkeyle baktı ve ağlayarak arka sokağa doğru gitti. Belli ki bu çocuk okumak milletine faydalı bir genç olmak istiyordu. Böylesine parlak gelecekle bir çocuğu çaresizce kim hamallığa terk eder? Annesi onu anlamasa da ben onu anlıyordum. Hasan'ı madem okula göndermiyorlar o zaman ben ona öğretecektim. Hasan'ın gittiği sokağa doğru yürüdüm. Onun kendi kendine söylediklerini dinledim.

Hasan alayla söylendi:

-Ben hamallık yapmak istemiyorum. Ben cahil kalmak istemiyorum. Ben okumak, meslek sahibi olmak istiyorum. Kimse beni anlamıyor, kimse beni anlamıyor...

Hasan 15 yaşına geldiğinde ona verdiğim yeşil kaplı deftere hikayeler yazıyor ve bana getiriyordu. Yine bana bir hikaye getirmişti.

-Hasan! Bu yazdığın en iyi hikaye olabilir. Gittikçe kendini geliştiriyorsun bir gün ünlü bir yazar olacağına eminim, dedim. Hasan'ın gözleri parladı. Ardından şöyle dedi:

-Hepsi sizin sayenizde. Bütün bunları bana öğreten ve beni okutan sizsiniz. Siz olmasaydınız hamallık yapıyor olurum bu yaşımda.

Manava gitmek için meydana çıkmıştım. Bir kavga vardı. Aman Allah'ım, kardeşim Yusuf bıçaklanmak üzereydi! Koşarak kendimi siper ettim. Bıçaklanmıştım, herkes etrafıma toplanmıştı. Yabancı insanların arasından Hasan'ın korku dolu yüzünü gördüm. Ona gülümsedim ve bilincim kapandı.

O günden sonra Hasan'ı bir daha göremedim. 10 yıl geçmişti. Artık İstanbul'da

yaşamıyordum. Kızım çok sevdiği bir yazarın buluşma gününe gitmek istiyordu. Onu kırmadım, gittik. İnsanlardan dolayı yazarı göremiyorduk. Biraz daha kenara doğru geçince onu gördüm. Siması çok tanıdık geliyordu. Kızıma yazarın adını sordum.

-Onun adı Hasan. Kendisi çok örnek aldığım ve sevdiğim bir yazardır, dedi.

O anda gözlerim doldu. Hasan'la göz göze geldik. Yanındaki küfeyi gördüm. O küfenin kendisi için olan önemini ve hikayesini anlatıyordu. Gülümsedi fakat gülümsemesinin altında yatan acıyı anlıyordum. Ah Hasan! Beni yanıltmadın evladım...

Sude Naz ÜNVER
Öğrenci